

ԳԱՎԱԹ-ԳՅՈՒՐՁԵՆՅԱՆԻ, ԴԱՐԻՆԻ ՀԵՐԵԲՅԱՆ

ՄԱՅՐԵԼԻ

Հանրակրթական դպրոցի
3-րդ դասարանի դասագիրք

3

Նկարիչ՝ Սուսաննա Այվազյան

Երկրորդ, վերամշակված
հրատարակություն

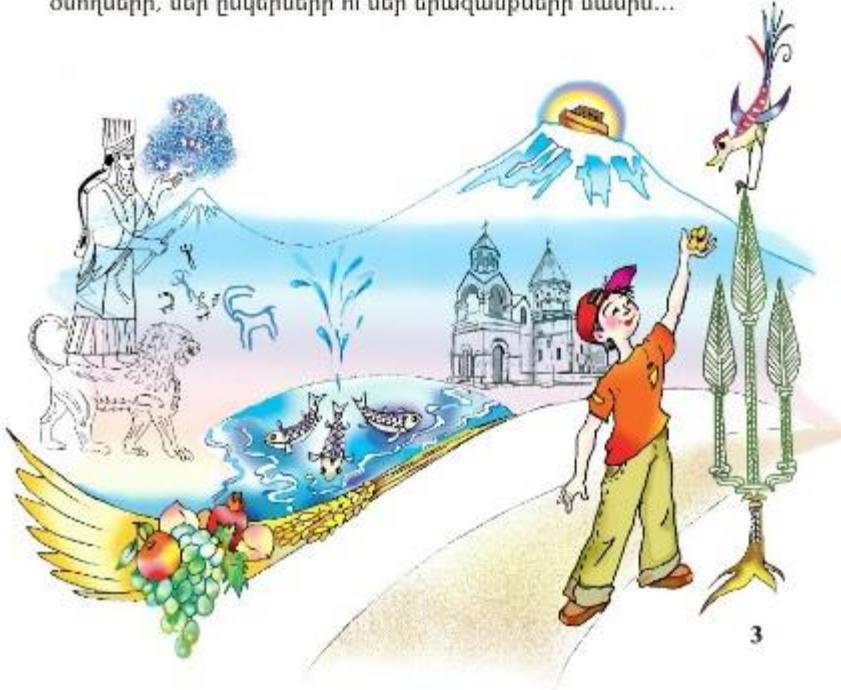
Իմ բարձրանուն, իմ բաղցրանուն

Յորաքանչյոր նարդու համար աշխարհի ամենամեծ հրաշալիքը իր հայրենիքն է:

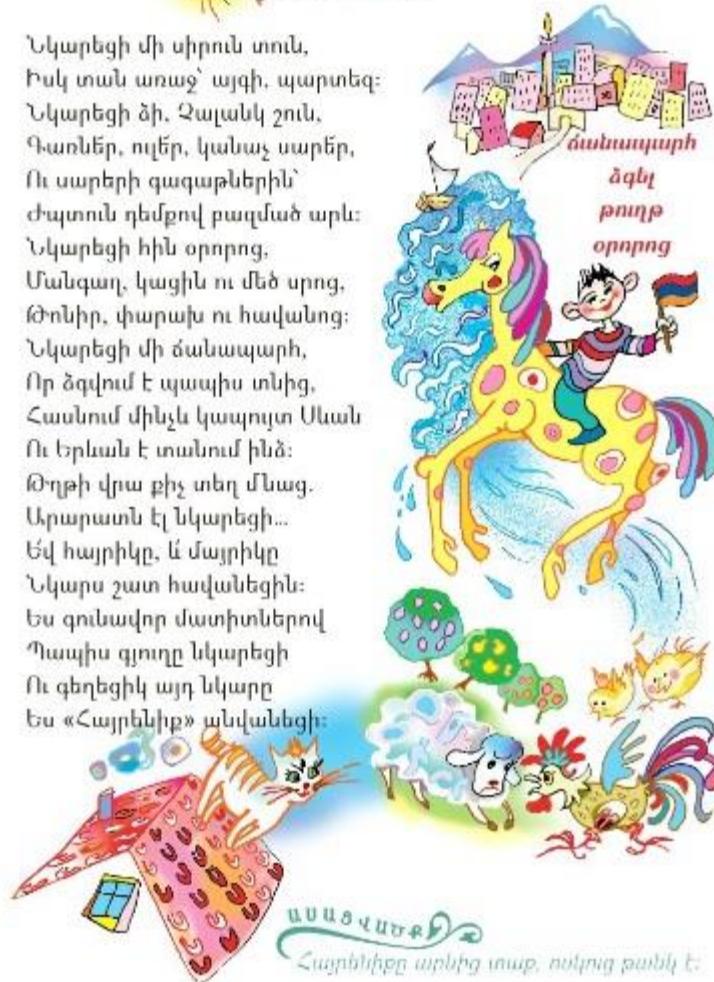
Եսկ ի՞նչ է հայրենիքը: Հայրենիքը մեր ծննդավայրն է, մեր հողն ու ջուրը, մեր լեզուն է, մեր հավատը, մեր երգը, մեր պատմությունը: Հայրենիքը մեր նախնիներն են ու այսօր մեր կողքին ապրող մարդիկ, հայրենիքը մեր ծնողներն են ու մեր տունը...

Փորձենք միասին բացել **հայրենիքը** բարի գաղտնիքը և ձանաշենք մեր հայրենիքը: Հիշենք նրա անզավը, ծանոթանանք մեր նախնիների սիրանքներին, ականջ դնենք հայոց երգին, ձանաշենք մեր բնությունը և անկեղծ գրուցենք մեր տան ու մեր ծնողների, մեր ընկերների ու մեր երազանքների մասին...

Նկարեցի մի սիրուն տուն,
Խվկ տան առաջ՝ այգի, պարտեզ:
Նկարեցի ձի, Զալանկ շուն,
Դառներ, ովքր, կանաչ սարեր,
Ու սարերի զազաքըներին՝
Ժպտուն դեմքով քաղմած արև:
Նկարեցի հին օրորոց,
Մանգաղ, կացին ու մեծ սրոց,
Թռնիր, փարախ ու հավանոց:
Նկարեցի մի ճանապարհ,
Որ ձգվում է պասխու տնից,
Համեմ մինչև կապուտ Սևան
Ու Երևան է տանում ինձ:
Թղթի վրա բիշ տեղ մնաց.
Արարատն էլ նկարեցի...
Եվ հայրիկը, և մայրիկը
Նկարս շատ հավանեցին:
Ես գունավոր մատիտներով
Պապիս զյուղը նկարեցի
Ու գեղեցիկ այդ նկարը
Ես «Հայրենիք» անվանեցի:

ԱՍԱԾՎԱՆՔ
Հայրենիքը արևից տաք, ուրոց քանի է:

Պատմությունների և հեքիաթների զամբյուղ

- Նկարագրի՛ր քո պյուղը կամ քեզ ծանոթ հայկական մի պյուղ:
- Պապիկիդ կամ տատիկիդ պատմած հեքիաթներից մեկը հիշի՛ր և պատմի՛ր:

Բանաստեղծության մեջ հոմանիշ բառերի մեկ զո՞յց գտիր:

Իմաստունի օրատեսորից

ԹՈՒՄՐ

Թռնիքը զերնի մեզ կալից պապրասպիչած զբանայի վառապան է: Կուս մեզ փրփուր բախազ են թիւսմ՝ ինչպես նաև ճաշ երիու կամ բարոված անուս:

Անց բազում՝ թռնիքը զբանապան էր հայկական բան մեզ բերելունում՝ նաև այս մասը կրցնում՝ էր թռնիքապան կամ հայապան: Աշակեր եղութեր էին ընդունում: Նաև ճաման էին որոշիեցն զաք էր յինամ:

Ծոցավայր հայուս վերաբերմանք ունեց թռնիք նկատմամբ: Կուսանոց անյնիւ երանքում էին իսկ նորապատճենը մի ժամի անգամ՝ պապրապան՝ էն քայլի զարգը:

Այժմ՝ հայկական գյուղերում թռնիք համար ստանչին վիճություն են պապրապառն:

Հանելով

Ես կարաս եմ՝
Ծոյթս բաց.
Հոյր պատճերին՝
Համեղ հաց:

Բառախաղ

Թռնիք, թռնիք, տոնդ տոնիք:
Տոնդ հացնվ տոնիք, թռնիք:

Իմաստունի զրոյցը

ՀԱՆԵԼՈՒԿ

համապատ եմ, որ սիրում եմ հանելուկներ բանեկ: Մշամելի եմ, թե զրանք ինու են **հանեղուկ** կոչվում: հանեղուկը մի ժամփ դրզով նկարագրում է առարկա կամ երևոյց՝ ուսուց մերսնը դաշտ, իսկ մնեք այդ նկարագրությանց հանում ենք գուշակում առարկայի անոնց: Դրա համար էլ հանեղուկի մեջ պետք է անպայման նշվեն առարկայի կամ երևոյցի ամենակարծոր հարկանի շնոր:

հանեղուկներ կուն, որոնց հեղինակներին յցիրտնիք: Դրանք կոչվում են ժօղովրդական հանեղուկներ: հանեղուկներ էլ կուն, որ զբեց են զրողները: Դրա էլ կարող են հանեղուկ երինեց եքան միշտ նկարագրեա առարկայի կամ երևոյցի կարևոր հարկանի շնոր:

Անահիտ Պարսամյան

ՍԻԶԱԽՈՏԻ ԵՐԱԶԸ

Համինեզրին աճած Սիզախոտը երազ տեսավ. իբր ինըը սովորական սիզախոտ չէր, այլ պալատական բույս: Եվ քանի որ պալատական էր, կարծես սիզախոտ էլ չէր, այլ ծաղիկ կամ զրա նման մի բան:

Նրան մեծարում էին «Զերդ գերազանցություն» արտահայտությամբ: Այուս պալատականների կողքին ևատեսնում էր թագուհի Վարդին, թագավոր Թրաշուշակին: Այդ ամենը հածելի էր, բայց Սիզախոտը ծանձրանում էր: Անվերջ զրոյցում էին, զրոյնում, պարում, ուրախանում: Այս հոգս կար, ոչ մտածութ:

Պալատի բյուրեղապակյա պատերից ներս չէին թափանցում քամու ազատ բոյցը ու անձրևի խուսավ շունչը, արևի **լողք** ճառագայթների կենդանի տաքությունը: Հապա սիրելի, փոքրիկ միջատները, զատիկները, մեղոնները, թիթեռները... Հապա խատուտիկի հեզ զվարիկը, որ ամեն ինչի